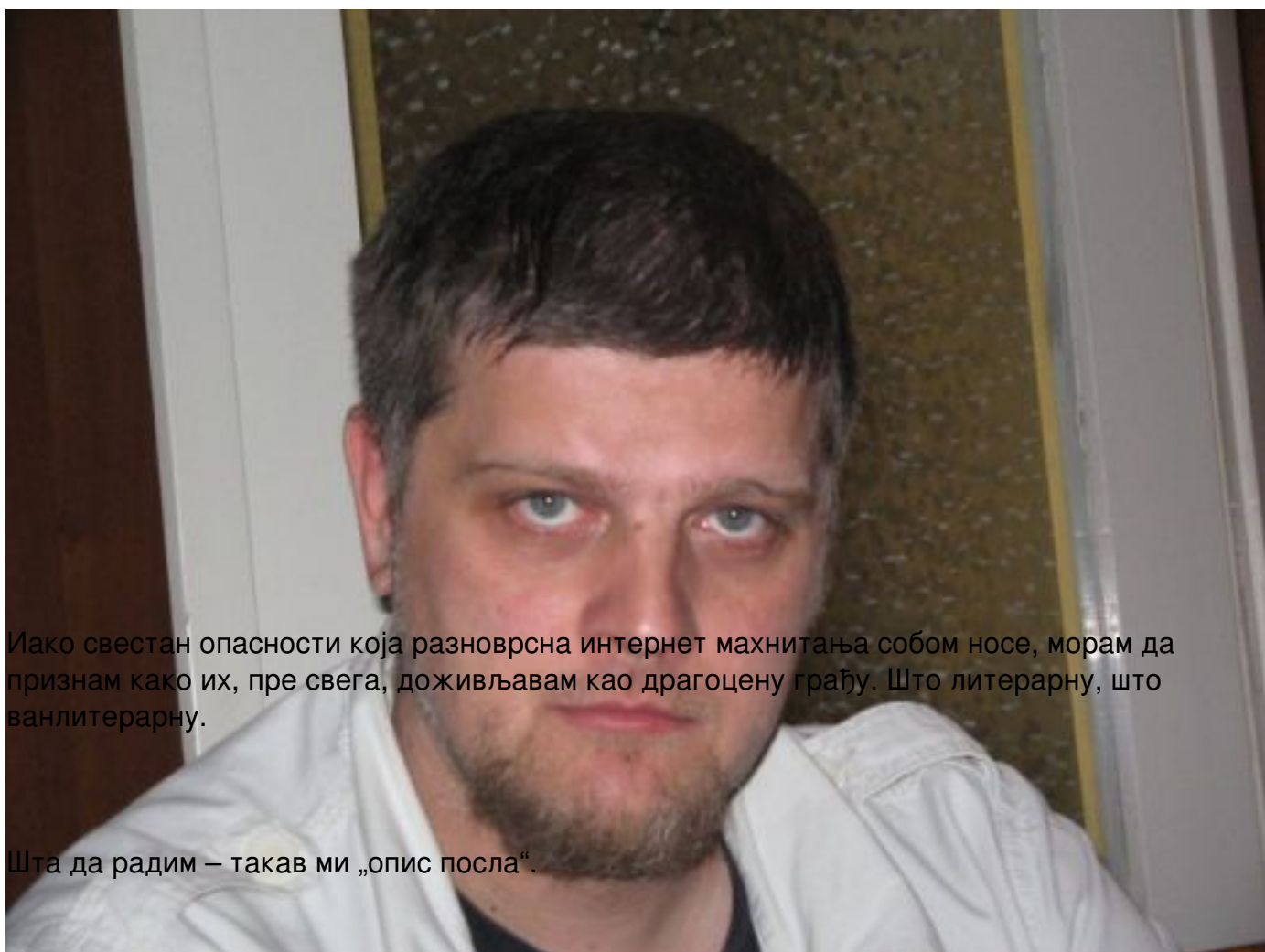

Репортажа из Е-луднице

Пише: Владимир Кеџмановић
четвртак, 28 фебруар 2013 08:06

На један од феномена узрокованих могућностима које пружа интернет – то јест на чињеницу да данас свако може да каже шта му падне на памет, а да то буде јавно доступно – потрошено је безброј речи, па их овом приликом није неопходно расипати.

Сажето – већина људи се слаже да тако „жестока демократизација“ јавног простора, уз многе добре стране, вуче и безброј опасности, пошто разновразни сајтови и друштвене мреже – свесне лажи и неистине узроковане глупошћу или необразованошћу „произвођача“ да не помињемо – врве од лудачких идеја.

Иако свестан опасности која разноврсна интернет махнитања собом носе, морам да признам како их, пре свега, доживљавам као драгоцену грађу. Што литерарну, што ванлитерарну.

Шта да радим – такав ми „опис посла“.

Чуј, новине!?

Посебно занимљив интернет феномен на овим просторима представља један беспризоран београдски сајт који је уредништво прогласило новинама.

Назив „Е новине“ требало би, ваљда, да имплицира како је реч о „правим“ новинама, које, истина, немају папирну верзију.

Свако ко баци барем летимичан поглед на ово сочињеније, утврдиће да је недостатак папирне верзије најмање битна разлика између њега и нормалних новина. Или – између њега и онога што би нормалне новине, по писаним и неписаним журналистичким правилима – требало да буду.

У данашње време, наиме, и новине које се штампају на папиру имају електронску верзију, па је између њих и „Е новина“, барем у том смислу, могуће повући паралелу. Али, ту се, када су „Е новине“ у питању, могућност успостављања смислених паралела исцрпљује.

Реч је о морално и професионално некомпетентној пљуваоници памфлетског типа, око које се – у својству чланова редакције и аутора „живописних“ коментара корисника – окупио респектабилан број социопата из Србије и „региона“.

Оно електронског простора који ови веселјаци не успеју сами да контаминирају, попуњава се текстовима пренесеним из других „регионалних“ медија.

Неке од тих текстова се разулареном уредништву допадају, па их преносе без коментара, често наглашавајући да су за ђоњење извршили уз одобрење аутора.

Текстове који им се не допадају „украшавају“ погрдним насловима и поднасловима, које, да се претпоставити, доживљавају као бескрајно духовите.

Панонски пирати

Ђоњење ових текстова, очекивано, нема дозволу људи који су их написали, што пиратска редакција и не покушава да сакрије, па се поставља питање због чега се, у случајевима у којима је имају, на ту дозволу уопште позивају.

Будући да о интелигенцији својих читалаца имају веома лоше мишљење – о чему ће бити речи у неком од наредних бројева – могуће је да захвалница кооперативним ауторима треба да представља сигнал „цењеном публици“ како је реч о текстовима које ваља третирати као пријатељске.

Док пљувачки наслови и поднаслови у текстовима „оних других“, ваљда, имају двоструку улогу.

С једне стране, они пројектовану слабоумну већину читалаштва упозоравају да је реч о „неприхватљивим ставовима“, које треба „одлучно осудити“. С друге, ионако ментално и етички растерећене чланове редакције, биће, додатно релаксирају „гледе“ гриже савести због пљачкања туђе интелектуалне својине. Пресецајући текстове других аутора својим идиотским коментарима, чланови редакције сајта који себе назива новинама, рекло би се, стичу илузију како постају коаутори тих текстова, па се, тако, од лопова претварају у полулопове-полуидиоте, што им се, дало би се претпоставити, чини као „пријемчивија“ варијанта. Готово – као да су аванзовали.

Како било, након што се изврши „стручна тријажа“ својих и туђих текстова, па се „исти“ предоче електронском аудиторијуму, на сцену ступају „корисници“ са својим „коментарима“.

Помози им, Боже...

Будући да сами текстови чланова редакције „Е новина“ и њихових аутора – редакцијске пошалице да не помињемо – личе на најнедотупавније и најнепристојније коментаре интернет корисника сајтова нормалнијих медија, сиротим „Е-корисницима“ не преостаје друго него да се спусте коју степеницу ниже, претварајући сајбер простор који им је поверен у полигон за демонстрирање најразличитијих фрустрација и душевних оболења.

Када се све наведено узме у обзир, јасно је због чега већина људи по којима се на овом сајту пљује, простакне игнорише, не обраћајући пажњу на њихово оргијање и препуштајући их саме себи. А од тога је бруталнију казну тешко замислити.

Неуобичајена пажња коју им овом „пригодом“ „посвећујемо“, а на коју ће, уверен сам, реаговати одушевљено, наградивши је мноштвом псовки, није, међутим, примарно мотивисана сажаљењем.

Иако сам по себи безначајан, овај сајт је, наиме, богом дан за изучавање једног ширег феномена, који је на другим, софистикованијим садржајима, теже лоцирати.

(Анти)српска интернационала

Оно што најразличитијим изливима неартикулисаног беса који се дају срести на овом сајту представља заједнички именитељ – јесте српски аутошовинизам. Који, парадоксално, не егзерцирају само Срби из редакције сајта и домаћи симпатизери, него и „пријатељи“ из „екс“ република, првенствено Хрватске и бошњачког дела Босне, и „припадајући им“ „интернет корисници“.

Љути што Југославије више нема, а свесни да је „иста“ немогућа без Срба, које не подносе, припадници „Е братства“ покушавају да изграде своју, виртуелну Југославију, која ће – будући да је, чак и таква, без Срба немогућа – бити изграђена на мржњи према Србима. Илити – према самим себи. Што у најбуквалнијем, што у нешто компликованијем смислу.

Чак и спорадично пљување по бошњачким и хрватским националистима и „националистима“, које је, уз доминантно пљување по српским националистима и „националистима“ на овом сајту присутно у омеру прописаном у тужилаштву хашког трибунала, смештено је у контекст – „ето, исти су као Срби“.

Репортажа из Е-луднице

Пише: Владимир Кеџмановић
четвртак, 28 фебруар 2013 08:06

Не само српски него и хрватски и бошњачки „Е корифеји“, себе, канда, нису у стању да доживе другачије него као Србе који неће да прихвате властити идентитет, због чега су много надрндани и несрећни.

Ово ће им, знам, зазвучати баш „политички некоректно“, па ће ме оптужити за негирање младих „западнобалканских нација“.

Унапред им одговарам цитатом Бранимира Џонија Штулића, који каже да на Балкану постоје само „Срби и екстремни Срби“.

Ако им се овај цитат не допада, поставља се питање зашто га примењују у пракси.

Кост у грлу

У основи српског аутошовинизма лежи потреба провинцијалних полуинтелигената да се – пошто су Срби у западним медијима сатанизовани, кроз дистанцирање од себе самих, учине прихватљивим „великом свету“, о коме не знају довољно, и који уопште не разумеју.

Људи који су пљујући по себи успели да у „великом свету“ извуку некакав профит, логично, представљају себемрзачке идоле.

Док кост у грлу за аутошовинисте представљају људи који су у свету постигли успех, а нису се одрекли себе.

Чињеница да управо такви људи постижу највеће успехе, аутошовинисте доводи до лудила. Она представља егзактан доказ да њихова позиција није само неморална, него је погрешна у сваком, па и лукративном смислу.

Ову велику, суштинску бол, нешто промишљенији себемрсци муче у тишини, повремено покушавајући да је артикулишу нападом на успешније и моралније сународнике аргументима типа „а зашто ви мучите црнце“.

Непромишљени ентузијаста из „Е новина“ не осећају потребу за тражењем привидно смислених аргумената. Мржња коју гаје према према успешним Србима је нескривена, па међу главне мете њихових комплексашког оргијања спадају најтрофејнији српски и балкански уметник свих времена Емир Кустурица, први тенисер света Новак Ђоковић и председник скупштине Уједињених нација Вук Јеремић, ког, као да је челну функцију на којој се налази измислио, називају „самозваним председником света“.

„Враголани“

Чини ми се да најзанимљивије питање везано за аутошовинизам јесте до које мере је он последица ситног интереса, а до које искреног убеђења, изграђеног на темељима поремећаја насталог услед делом непосредних и личних, делом наслеђених и колективних фрустрација.

Наравно, на такво питање генералан одговор није могуће дати, будући да, од случаја до случаја, ствари другачије стоје.

Зато ћемо у следећем броју, без претераних амбиција, на примеру конкретних „Е-враголана“, покушати ствар бар донекле да расветлимо.

([Глас Српске](#))